

meget ængstelig ved at komme ind paa en Debat, som paaberaaber sig saa store Begreber som Skattebevillingsretten, fordi der kan lægges saa uhyre Meget og meget Mere ind i det, end hvad der efter Forfatningen er berettiget. Skulde jeg anvende det mere konkret paa dette Tilfælde, hvad den sande Agtelse for Skattebevillingsretten maatte medføre, holder jeg mig til, hvad Grundloven siger, og den udtrykker sin Agtelse for Skattebevillingsretten i § 49. Men nu er dette Argument ubrugbart i nærværende Tilfælde, thi det ligger jo udenfor Grundlovens Ord, da der ikke deri er Tale om midlertidige Love, og da Grundloven ikke anerkender, at en midlertidig Lov kan være Basis for det, som § 49 omtaler, lige med Finansloven, som § 49 omtaler. Ere vi enige om, at det er anerkendt, at Betydningen af den Skattebevillingsrettens Sanktion, som ligger i § 49, ogsaa tilkommer ialtsald den midlertidige Lov — jeg skal ikke komme ind paa de andre Bete — saa er der et Andet, og det er det, der egentlig efter min Mening bliver det Sidste, nemlig Agtelsen for Skattebevillingsretten, at Skattebevillingsretten kræves respekteret ved Fremlæggelsen af et nyt Finanslovsforslag trods den efter min Opfattelse sjætte, ja utænkelige Udsigt til, at det vil kunne føre til noget Resultat, som en formel Sagttagelse af, ja jeg kan gjerne sige af et Agtelseshensyn, en Ceremonielret, en Hæderret. Det er denne Betragtning, jeg mener kan føre til, at man i det Uendelige blev ved at fremlægge det paagjældende Finanslovsforslag ogsaa ud over det Finansaar, for hvilket Finansloven skulde gjælde. Jeg har hørt udtale her, at det skulde være Grundlovens Mening, at Agtelsen for Skattebevillingsretten kræver, at dette skal ske i det Uendelige, indtil man fik det normale Grundlag tilstede. Det staar imidlertid intet Steds anderledes, end at man kan sige, at hvad Agtelsen for Skattebevillingsretten i denne formelle Betydning kræver, maa afgjøres efter, om der vises en fornuftig Hensigt dermed. Hvad der er dødt, unufligt og hensigtsløst, eller hvad der Intet kan opnaaes ved, viser man dog ikke nogen virkelig Agtelse for ved paa en formel Maade at respektere det. Jeg ser ikke, at man vil vise Skattebevillingsretten nogen større formel Agtelse ved, at der bliver forelagt os et Forslag, som efter al Sandsynlighed, naar man vil være ærlig, ikke vilde være kommen videre. Vi leve ganske vist i det Hele i de sieblifikke Forhold under en stor Mængde af slige Fiktioner eller formelle Afgjorelsesmaader, som ingen virkelig Betydning have. Vi vælge Udvalg, som ikke arbeide, vi forhandle, men vi komme ikke videre end ud over 1ste Behandling, og om vi nu ved alt dette vise virkelig Agtelse, om vi ved alt dette virkelig gjøre Nøgden og Folkethinget nogen Tjeneste, det har jeg en anden Mening om, end Flertallet her i Salen har, og jeg har saa meget mere en anden

Mening berom, fordi jeg saa godt kan forstaa, at man i en Forsamling, hvor man træffer sammen hver Dag og tilsyneladende arbeider, kommer til at tillægge disse Ting en Betydning, som intet Menneske vil anerkende udenfor denne Sals Grændser. Jeg tror ikke, at man ad denne Vej vinder Agtelse udenfor Forsamlingen, og jeg mener, at det Samme vilde indtræde, om Finanslovsforslaget for 1881—82 blev forelagt i det Uendelige, eller om det under en Situation, hvor der ikke var Spor af Haab om, at det vilde føre til nogen Nytte, atter blev forelagt. Den Agtelse for Skattebevillingsretten, som deri skulde ligge, betyder meget lidt, og jeg tror, at det saa overordentlig let kan faa Udtryk af noget Komisk. Det er som sagt ved disse Betragtninger, jeg har søgt at gjøre mig Tankegangen i det ærede Medlems Foredrag igaar klar, og da har jeg ikke kunnet finde, at nogen anden Betragtning end disse: Hensynet til, at den midlertidige Lov var en Nødhjælp og Hensynet til Skattebevillingsretten som dem, der i Kraft af Grundlovens Aand og Mening krævede ny Fremlæggelse. Det er ikke en Anstuelse, jeg først nu er kommen til, men det er den, jeg tidligere har haft, og det forekommer mig at være i Virkeligheden et ganske lille Spørgsmaal, et lille Spørgsmaal i den Forstand, at det, hvad jeg ogsaa er enig med den ærede Folkethingmand for Københavns 1ste Valgkreds, for mig stiller sig som klart, at det ikke gjør fra eller til i den politiske Situation, om det er flet eller ikke flet, og lille, skjøndt man jo ganske vist kan sige, at ethvert Grundlovs-spørgsmaal er vigtigt, det indrømmer jeg, men man vil dog alligevel aldrig med Hensyn til dets Vigtighed unblade at tage Hensyn til, hvorvidt det i det givne Tilfælde har nogen praktisk Betydning. Saalænge jeg imidlertid ikke har nogen stærkere Fornemmelse, end jeg har, af, at der fra Folkethingets Flertals Side vilde være blevet tillagt dets Forelæggelse en praktisk Betydning, og at der havde været Udsigt til at naae Noget derigjennem, saalænge kan jeg ikke Andet end betragte Spørgsmaalet baade retslig set og set som et Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal som ganske lille.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bojsen) har begjæret Ordet for 3die Gang. Dertil hører Thingets Samtykke. Hvis der ikke fremkommer Indsigelse, vil jeg give det ærede Medlem Ordet. (Ophold.) Det ærede Medlem har Ordet.

Bojsen: Jeg skal ikke forsøge at gjøre mig til Talsmand for Folkethingets sandsynlige Forundring ved den Fortolkning, vi nu hørte fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Goos); i ethvert Tilfælde vil man ikke kunne besylde det ærede Medlem for, at han i overdreven Grad lader sig betyngne af theoretiske Hen-